

Arrest

nr. 83 061 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt op 13 oktober 2008 België binnen. Zij biedt zich aan bij de gemeente. Er wordt een aankomstverklaring opgesteld en verzoeksters verblijf wordt toegestaan tot 13 januari 2009.

Op 23 maart 2009 leggen verzoekster en haar Belgische partner W.D. een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 23 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 24 augustus 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 september 2009 leggen verzoekster en haar partner een verklaring af van beëindiging van de wettelijke samenwoning.

Op 8 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 4 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 juli 2010 biedt verzoekster zich met een andere Belgische partner, H.W, aan bij de gemeente met het oog op een huwelijk.

Op 19 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 november 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door :

H., Y. (R.R.: 077112248465)

Nationaliteit: China /Volksrep./

Geboren te Z. op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Er dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 04.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en dat een terugkeer naar China onmenselijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat betreft art. 3 van het EVRM; de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen

situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar aan de hand van bewijzen van afstamming en verwantschap dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het argument dat betrokkene geen enkele band meer met het land van herkomst zou hebben, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Dit wordt eveneens niet aangetoond aan de hand van bewijzen.

Wat betreft het feit dat het organiseren van een gedwongen terugkeer zeer moeilijk is; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen.

De advocaat van betrokkene stelt dat verzoekster omwille van humanitaire en economische redenen in de onmogelijkheid verkeert om de aanvraag bij de diplomatieke post in het buitenland in te dienen, waardoor de aanvraag ontvankelijk is. Dit gaat over de ontvankelijkheid van de aanvraag en zoals reeds hoger gesteld is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde, los van dit element, reeds voldaan. Dit element, namelijk dat een terugkeer naar China voor haar een onmogelijke en onmenselijke situatie zou betekenen, wordt echter niet gestaafd met bewijzen en kan aldus niet ingeroepen worden als grond tot regularisatie. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Na een grondige studie van het administratieve dossier hebben wij aan de hand van de bijlage 3 (aankomstverklaring) dd. 17.10.2008 van betrokkene moeten vaststellen dat betrokkene pas sinds 13.10.2008 op het Belgische grondgebied verblijft. Dit is dus een te kort verblijf om aanspraak te kunnen maken op een regularisatie op basis van criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Noch de verschillende verklaringen van vrienden en kennissen die getuigen van betrokkenes verblijf in België gedurende de voorbije 14 jaar, noch het feit dat betrokkene in 1995 met een visum naar België kwam, noch de bewering van advocaat dat betrokkene gedurende 14 jaar ononderbroken in België verbleef en andere documenten kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verbleef sinds 15 december 2004. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 15 december 2004 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verblijft sinds die datum.

Het feit dat betrokkene sinds de leeftijd van 18 jaar regelmatig in België zou verblijven, tewerkgesteld was, werkbereid zou zijn en sommige werkgevers bereid zouden zijn haar aan te werven, dat zij lid was van de boekenclub "La Carte Club", verschillende getuigenverklaringen van vrienden en kennissen kan voorleggen, verschillende taalcursussen volgde, alsook een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat betrokkene een inburgeringscontract aangaande met het onthaalbureau PRISMA Vzw en volledig geïntegreerd zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf vestreken sinds 14.01.2009.

(...)."

Op 12 oktober 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. schending van artikel 9, 9bis Vreemdelingenwet en van de artikelen 1- 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Verzoekster kan zich niet verzoenen met de motivering: "Na een grondige studie van het administratieve dossier hebben wij aan de hand van de bijlage 3 (aankomstverklaring) dd. 17.10.2008 van betrokkene moeten vaststellen dat betrokkene pas sinds 13.10.2008 op het Belgische grondgebied verblijft. Dit is dus een te kort verblijf om aanspraak te kunnen maken op een regularisatie op basis van criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Noch de verschillende verklaringen van vrienden en kennissen die getuigen van betrokkenes verblijf in België gedurende de voorbije 14 jaar, noch het feit dat betrokkene in 1995 met een visum naar België kwam, noch de bewering van advocaat dat betrokkene gedurende 14 jaar ononderbroken in België verbleef en andere documenten kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verbleef sinds 15 december 2004. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 15 december 2004 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verblijft sinds die datum."

Het feit dat betrokkene sinds de leeftijd van 18 jaar regelmatig in België zou verblijven, tewerkgesteld was, werkbereid zou zijn en sommige werkgevers bereid zouden zijn haar aan te werven, dat zij lid was van de boekenclub 'La Carte Club', verschillende getuigenverklaringen van vrienden en kennissen kan voorleggen, verschillende taalcursussen volgde, alsook een cursus maatschappelijke oriëntatie, dat betrokkene een inburgeringscontract aanging met het onthaalbureau PRISMA Vzw en volledig geïntegreerd zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Aangezien de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid niet alleen rekening diende te houden met de bijlage 3 maar tevens met de andere stukken in het dossier;

Dat uit het administratief dossier blijkt dat Dienst Vreemdelingenzaken nog heel wat andere gegevens te harer beschikking had waaruit kon worden afgeleid dat verzoekster sinds 15 jaar in België verblijft,

Dat het feit dat zij zich heeft aangeboden bij het gemeentebestuur en aan haar een bijlage 3 werd afgeleverd, niets afdoet aan het feit dat zij reeds geruime tijd eerder op Belgisch grondgebied verbleef;

Dat er nog heel wat andere gegevens in het dossier voorhanden zijn die de motivering van Dienst Vreemdelingenzaken tegenspreken;

Dat Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich enkel gebaseerd op deze bijlage 3, zodat zij onredelijk tot haar beslissing is gekomen.

Aangezien de vaststellingen van verwerende partij aldus worden tegengesproken door de stukken die verzoekster bijbrengt en die zich in het administratief dossier bevonden,

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994);

Dat uit het administratief dossier voldoende blijkt dat verzoekster zowel voor als na de bijlage 3 (dd. 13.10.2008) op het Belgisch grondgebied verbleef, alwaar ze talrijke handelingen heeft gesteld;

Dat bovendien verweerster in haar motivering opmerkte dat "Noch de verschillende verklaringen van vrienden en kennissen die getuigen van betrokkenes verblijf in België gedurende de voorbije 14 jaar noch het feit dat betrokkene in 1995 met een visum naar België kwam, noch de bewering van advocaat dat betrokkene gedurende 14 jaar ononderbroken in België verbleef en andere documenten kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verbleef sinds 15 december 2004. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voor 15 december 2004 reeds OD het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verblijft sinds die datum."

Dat hoewel verweerster zelf stelt over nog andere documenten te beschikken waarvan ze er vervolgens een aantal opgeeft en verder verwijst naar andere documenten, dat deze gegevens hoegenaamd nog niet volstonden voor verweerster.

"Uit de aangevochten beslissing blijkt dat de betrokkene enkel een attest van schoolbezoek heeft overgelegd, maar geen bewijs dat hij voor de afgelegde examens slaagde. Dit motief is dubbelzinnig, omdat het zonder meer lijkt te suggereren dat de verzoekster het genot van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet maar kan aanvragen in zoverre zij voor de examens slaagde."

Dat verzoekster zelfs in 1995 reeds een visum bekwam om naar België te komen; Dat haar paspoort door het Consulaat van de Ambassade van de Chinese Volksrepubliek in België tot 2 x toe voor 5 jaar werd verlengd (op 01.01.2000 en op 04.01.2005) (stukken 2 en 3);

Dat zij een tijdlang een wettig verblijf in België had en in die tijd ook gewerkt heeft; dat zij nog steeds in België werkt;

Dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken met deze documenten en de andere hierboven aangehaalde documenten uit het administratief dossier in zijn bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden;

Dat de beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd zodat de materiële motiveringsplicht in die zin geschonden werd.

Aangezien de motivering bovendien pertinent, draagkrachtig en afdoende dient te zijn;

Dat verwerende partij de waarachtigheid van de feiten niet voldoende heeft nagegaan, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft.

Dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient nagegaan te worden of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangezien immers de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid niet alleen rekening diende te houden met de bijlage 3 maar tevens met de andere stukken in het dossier;

Dat dezen zich allen in het administratief dossier bevonden;

Dat de bijlage 3 enkel een bepaalde situatie op een bepaald tijdstip weergeeft;

Dat verwerende partij louter op basis van deze bijlage 3 stelt dat aan verzoekster een verblijf werd toegekend tot 14.01.2009;

Dat verwerende partij echter zelf kon vaststellen dat na deze datum verzoekster wettig arbeid leverde en dit tot op heden (stukken 17-18 regularisatieverzoek).

Dat al deze stukken in het administratief dossier voorhanden zijn.

Dat zodoende artikel 9, 9bis Vreemdelingenwet en de artikelen 1- 3 van de Wet van 29 juli 1991 geschonden werden, daar verweerster geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het administratief dossier, dat zij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld, zodat ook het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen. De gemachtigde heeft zich in zijn motivering niet beperkt tot de bijlage 3, maar heeft tevens aangegeven dat en waarom de stukken die door verzoekster zijn voorgelegd, geen afbreuk konden doen aan de vaststelling dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde zoals gesteld in punt 2.8A van de instructies. De verwerende partij merkt op dat verzoekster deze motieven ook letterlijk citeert in haar eerste middel. De verwerende partij merkt tevens op dat verzoekster uit het oog verliest dat in punt 2.8A van de instructies van 19 juli 2009 uitdrukkelijk de voorwaarde wordt gesteld van een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar in België, voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar verzoekster voorhoudt dat er nog heel wat andere gegevens in het dossier voorhanden zijn die de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken tegenspreken, merkt de verwerende partij op dat verzoekster in gebreke blijft aan te geven welke vermeende elementen tot een andere conclusie zouden nopen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de gemachtigde zelf stelt nog over andere documenten te beschikken. Met de term "en andere documenten" verwijst de gemachtigde naar de overige documenten die verzoekster aan haar aanvraag heeft toegevoegd; deze documenten dienen vanzelfsprekend niet allemaal bij naam te worden genoemd. Uit deze vermelding kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde over andere documenten zou beschikken waaruit zou blijken dat verzoekster wel gedurende minstens vijf jaar ononderbroken en voorafgaand aan de aanvraag in België zou hebben verbleven. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 28 maart 2000 is niet dienstig.

In zoverre verzoekster plots voorhoudt dat haar paspoort zowel in 2000 als in 2005 door de Chinese ambassade in Brussel zou zijn verlengd, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet op dit beweerde gegeven heeft beroepen als bewijs van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. Verzoekster heeft hiervan geen enkele melding gemaakt, zodat de gemachtigde hier dan ook geen rekening mee kon houden of hierover niet diende te motiveren. De verwerende partij merkt op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoeksters beschouwingen niet gestaafd worden door de kopie van haar paspoort; uit de kopie blijkt enkel dat het paspoort op 4 januari 2000 is verlengd tot 4 januari 2005, en op 4 januari 2005 verlengd tot 5 januari 2010, waarbij een deels onleesbare stempel staat, zonder dat hieruit duidelijk blijkt dat deze verlenging door de Chinese ambassade in Brussel zou zijn verricht. Overigens zou verzoekster volgens haar verklaringen bij de gemeente die de aankomstverklaring heeft afgeleverd, uit Italië gekomen zijn. Dit blijkt ook uit het faxbericht van de gemeente van 17 oktober 2008, hetgeen de beweringen van verzoekster in haar verzoekschrift tegensprekt. Gezien verzoekster zich niet heeft beroepen op een vermeende verlenging van de geldigheidsduur van haar paspoort door de ambassade in Brussel in 2000 en dit evenmin blijkt uit het paspoort, kon met dit gegeven dat voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangevoerd, geen rekening worden gehouden bij het nemen van de beslissing.

Waar verzoekster verder voorhoudt dat zij in die periode ook gewerkt heeft, merkt de verwerende partij op dat verzoekster aan haar aanvraag enkel loonfiches en loonbrieven uit 2009 heeft toegevoegd, evenals een deeltijds arbeidscontract van 29 maart 2009. Haar beschouwingen dat zij in België gewerkt zou hebben, werden niet aangehaald in de aanvraag en blijken evenmin uit de bij de aanvraag gevoegde stukken. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag sedert minimum vijf jaar ononderbroken in België heeft verbleven.

De verwerende partij merkt op dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bestuur.

2.1.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster het middel en voegt hieraan het volgende toe:

“Dat verzoekster er toch mag van uitgaan dat Dienst Vreemdelingenzaken de gegevens in het paspoort vermeldt; grondig controleert, zodat zij diende te besluiten dat verzoekster sinds 1995 onafgebroken in België verblijft, daar haar paspoort door haar Consulaat in België werd verlengd op 01.01.2000 en op 04.01.2005;

Dat verwerende partij terecht verwijst naar:

‘Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).’

Dat echter de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid geen rekening hield met het vermelde op haar paspoort,

Dat verwerende partij onterecht stelt dat

‘In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift plots voorhoudt dat haar paspoort zowel in 2000 als in 2005 door de Chinese ambassade in Brussel zou zijn verlengd, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet op dit beweerde gegeven heeft beroepen als bewijs van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied.’

En verder

‘Gezien verzoekster zich niet heeft beroepen op een vermeende verlenging van de geldigheidsduur van het paspoort door de ambassade in Brussel in 2000, terwijl uit het paspoort zelf evenmin blijkt dat de verlenging door de ambassade in Brussel zou zijn geschied, kom met dit beweerdelijk (doch niet aangetoonde) gegeven dat voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangevoerd, geen rekening worden gehouden door de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing.’

Verwerende partij doet hier de waarheid oneer aan: vooreerst bevonden deze gegevens zich in het administratief dossier (vermeld op het paspoort dat werd bijgebracht in de aanvraag tot machtiging tot verblijf), en werd dit dus niet voor het eerst bijgebracht in het verzoekschrift zoals verweerder ten onrechte stelt.

Bovendien kon verweerster uit de gegevens op het paspoort vermeld, opmerken dat het paspoort door de ambassade te Brussel werd verlengd.

Dat verwerende partij aldus met deze gegevens diende rekening te houden en hierop diende te motiveren.

Aangezien immers de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid niet alleen rekening diende te houden met de bijlage 3 maar tevens met de andere stukken in het dossier;

Dat dezen zich allen in het administratief dossier bevonden;

Dat de bijlage 3 enkel een bepaalde situatie op een bepaald tijdstip weergeeft;

Dat verwerende partij louter op basis van deze bijlage 3 stelt dat aan verzoekster een verblijf werd toegekend tot 14.01.2009;

Dat verwerende partij echter zelf kon vaststellen dat na deze datum verzoekster wettig arbeid leverde en dit tot op heden (stukken 17-18 regularisatieverzoek).

Dat al deze stukken in het administratief dossier voorhanden zijn.

Dat zodoende artikel 9, 9bis Vreemdelingenwet en de artikelen 1- 3 van de Wet van 29 juli 1991 geschonden werden, daar verweerster geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het administratief dossier, dat zij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld, zodat ook het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.4.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor de in het derde middel aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van de elementen die zij heeft aangebracht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster verwijst tevens naar deze arresten om haar verzoek tot annulatie te staven.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsvrouw van verzoekster ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 de bestreden beslissing moet vernietigd worden, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie een schending van artikel 9bis kan uitmaken, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster nagelaten heeft te doen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals uiteengezet door verzoekster, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending zorgvuldigheidsbeginsel

Aangezien uit het gevoerde onderzoek naar de gegrondheid van de regularisatieaanvraag blijkt dat het bestuur geen zorgvuldig en behoorlijk onderzoek naar de door verzoekster aangevoerde feiten heeft gevoerd;

Dat de overheid nochtans met zorgvuldigheid haar beslissingen dient voor te bereiden en uit te voeren (W. LAMBRECHTS, o.c., 31, W. VAN GERVEN, l.c., 963; A. VAN MENSEL, o.c., 89.

Dat verzoekster zelfs in 1995 reeds een visum bekwam om naar België te komen;

Dat haar paspoort door het Consulaat van de Ambassade van de Chinese Volksrepubliek in België tot 2 x toe voor 5 jaar werd verlengd (stuk 2-3);

Dat verzoekster er toch mag van uitgaan dat Dienst Vreemdelingenzaken de gegevens in het paspoort vermeldt; grondig controleert, zodat zij diende te besluiten dat verzoekster sinds 1995 onafgebroken in België verblijft, daar haar paspoort door haar Consulaat in België werd verlengd op 01.01.2000 en op 04.01.2005;

Dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken met deze documenten en de andere hierboven aangehaalde documenten uit het administratief dossier in zijn bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden;

Dat de beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd zodat de materiële motiveringsplicht in die zin geschonden werd.

Dat zodoende het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden werd, daar uit het gevoerde onderzoek naar de gegrondheid van de regularisatieaanvraag blijkt dat het bestuur geen zorgvuldig en behoorlijk onderzoek naar de door verzoekster aangevoerde feiten heeft gevoerd reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat wordt herhaald dat verzoekster zich in haar aanvraag niet op dit beweerde gegeven heeft beroepen als bewijs van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. Bij gebreke aan enige vermelding hiervan, kon hiermee geen rekening worden gehouden en diende hierover niet te worden gemotiveerd. Ten overvloede herhaalt de verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen niet worden gestaafd door de kopie van haar paspoort. De verwerende partij herhaalt voor het overige haar repliek zoals uiteengezet in haar repliek op het eerste middel.

2.2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel en voegt het volgende toe:

“Dat verwerende partij terecht verwijst naar:

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Dat echter de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid geen rekening hield met het vermelde op haar paspoort,

Dat verwerende partij onterecht stelt dat:

'In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift plots voorhoudt dat haar paspoort zowel in 2000 als in 2005 door de Chinese ambassade in Brussel zou zijn verlengd, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet op dit beweerde gegeven heeft beroepen als bewijs van haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied.'

En verder

'Gezien verzoekster zich niet heeft beroepen op een vermeende verlenging van de geldigheidsduur van het paspoort door de ambassade in Brussel in 2000, terwijl uit het paspoort zelf evenmin blijkt dat de verlenging door de ambassade in Brussel zou zijn geschied, kom met dit beweerdelijk (doch niet aangetoonde) gegeven dat voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangevoerd, geen rekening worden gehouden door de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing.'

Verwerende partij doet hier de waarheid oneer aan: vooreerst bevonden deze gegevens zich in het administratief dossier (vermeld op het paspoort dat werd bijgebracht in de aanvraag tot machtiging tot verblijf), en werd dit dus niet voor het eerst bijgebracht in het verzoekschrift zoals verweester ten onrechte stelt.

Bovendien kon verweester uit de gegevens op het paspoort vermeld, opmerken dat het paspoort door de ambassade te Brussel werd verlengd.

Dat zodoende artikel 9bis §1, 2° lid Vreemdelingenwet en hieruit volgend het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken met deze documenten en de andere hierboven aangehaalde documenten uit het administratief dossier in zijn bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden;

Dat de beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd zodat de materiële motiveringsplicht in die zin geschonden werd.

Dat zodoende het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, geschonden werd, daar uit het gevoerde onderzoek naar de gegrondheid van de regularisatieaanvraag blijkt dat het bestuur geen zorgvuldig en behoorlijk onderzoek naar de door verzoekster aangevoerde feiten heeft gevoerd reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.4. Het betoog van verzoekster zoals uiteengezet in het tweede middel is er opnieuw uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Verzoeksters argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat zij wel voldoet aan het criterium 2.8.A. Uit hetgeen voorafgaat, zoals uiteengezet in de bespreking van het eerste middel, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De schending van het door verzoekster aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel zoals uiteengezet in het tweede middel, is niet dienstig en kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending redelijkheidsbeginsel en artikel 62 Vreemdelingenwet

Aangezien artikel 62 Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Dat artikel 9bis Vreemdelingenwet aan het bestuur een niet-gebonden bevoegdheid toekent;

Dat doordat verweester zich enkel gebaseerd heeft op 1 stuk uit het administratief dossier, zij het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 9, 9bis en 62 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Verzoekster verwijst hiervoor tevens naar het hierboven gestelde en naar

"Onder afdoende motivering van de bestuurshandeling moet iedere motivering worden verstaan die de betrokken beslissing redelijke wijze grondt (art. 62 Vreemdelingenwet).

Uit de motivering van de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning blijkt dat de tegenpartij de door de vreemdeling aangevoerde elementen heeft verworpen door zich uitsluitend te baseren op de omstandigheid dat de vreemdeling niet voldoet aan één van de criteria die zijn vastgelegd door de omzendbrief van 15 december 1998 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid niet op correcte wijze uitgeoefend door zich uitsluitend te baseren op deze omzendbrief. Als de omzendbrief inderdaad slechts eenvoudige richtlijnen bevat om de administratieve overheid als leidraad te dienen bij de uitoefening van

haar discretionaire bevoegdheid, dan bezit deze geen enkele reglementaire waarde. De administratieve overheid mag haar dan niet automatisch toepassen. Indien aan de omzendbrief daarentegen wel een reglementair karakter moet worden toegekend, dan is deze onwettig omdat het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, zoals vereist door artikel 3 van de R. v. St -wet, nooit werd ingewonnen.” (R.v.St. nr. 87.112, 9 mei 2000, A.P.M. 2000; 103 en T.V.R. 2001 afl. 4, 347)

Dat hoewel een beslissing afdoende gemotiveerd wordt door de verwijzing naar de toegepaste bepaling van de Vreemdelingenwet, dit niet het geval is wanneer het bestuur een niet gebonden bevoegdheid uitoefent, zoals in het geval van artikel 9, alinea 3 Vreemdelingenwet (R.v.S. 13 januari nr 41.571).

Dat verweerster door zich louter te baseren op bijlage 3 en geen rekening te houden met de andere elementen uit het dossier, zij stelt dat het regularisatieverzoek ongegrond is, zij het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 9, 9bis en 62 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Verweerster had immers in alle redelijkheid tot haar beslissing dienen te komen, wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijke denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen dient de beslissing vernietigd te worden.

Verweerster is niet in alle redelijkheid tot haar beslissing gekomen.”

2.3.2. In de nota herhaalt de verwerende partij haar repliek op het eerste middel inzake de formele motiveringsplicht en wijst erop dat bij de bespreking van het eerste middel reeds afdoende is aangetoond dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde zich niet enkel op de bijlage 3 bij de aanvraag heeft gebaseerd, maar heeft vastgesteld dat uit de stukken van het dossier slechts een verblijf sinds 13 oktober 2008 kan worden afgeleid en dat de door verzoekster aangehaalde elementen en voorgelegde stukken niet bewijzen dat ze reeds vijf jaar voor de aanvraag onafgebroken in België verbleef. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.3.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.3.4. Voor de aangevoerde schending van de artikelen 9, 9bis en 62 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster voert aan dat een beslissing in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een niet gebonden bevoegdheid betreft en dat de gemachtigde, door zich louter te baseren op bijlage 3 (de aankomstverklaring) en geen rekening te houden met de andere elementen uit het dossier, het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Verzoekster meent dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar hetgeen verzoekster had aangevoerd inzake artikel 3 van het EVRM, inzake artikel 8 van het EVRM, inzake het vermeende ontbreken van een band met het land van herkomst, inzake het organiseren van een terugkeer naar het land van herkomst, inzake de onmogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst, inzake de startdatum van het verblijf van verzoekster op Belgisch grondgebied, inzake de getuigenverklaringen aangaande deze startdatum van haar verblijf, inzake het feit dat verzoekster in 1995 met een visum naar België kwam, inzake de elementen van integratie en haar werkbereidheid.

Uit deze opsomming blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft voorgelegd en met de elementen die zij heeft aangevoerd inzake de gegrondheid van haar aanvraag. De gemachtigde heeft dus niet enkel rekening gehouden met de aankomstverklaring die verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd maar ook met de andere elementen van het dossier. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de beoordeling van al deze stukken en elementen op kennelijk onredelijke wijze gebeurd zou zijn. Tevens wordt erop gewezen dat uit de door verzoekster ondertekende aankomstverklaring blijkt dat zij België is binnengekomen op 13 oktober 2008 en dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze aankomstverklaring die verzoekster zelf bij haar aanvraag voegde, in zijn oordeel betreft. Verzoekster toont evenmin aan met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekster maakt bijgevolg geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET